

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **S. S.**
zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem Věkoše 416, 503 41 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. listopadu 2018, č. j. KRPH-106990-20/ČJ-2018-050022-SV, o zajištění za účelem správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava, se určuje částkou 6.800,-Kč, která mu bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na bankovní účet č. 2114899404/2700.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon č. 326/1999 Sb.“). Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody dle § 125 odst. 1 citovaného zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se včas podanou blanketní žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Žalobu následně doplnil prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce s následujícím odůvodněním.
3. Žalobce vytýká žalovanému nedostatečné vyhodnocení možností uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, kterými se žalovaný zabýval na straně 7 a násl. napadeného rozhodnutí. Žalovaný zcela odmítá využitelnost zvláštních opatření, a to pro nedůvěru k osobě žalobce, kterou odvíjí zřejmě z toho, že žalobce pobýval dlouhodobě na území České republiky (dále také jen „ČR“) nelegálně, přičemž poukázal na některé skutečnosti z jeho pobytové historie týkající se rozhodnutí o správním vyhoštění, jež mu – na již uběhnuvší dobu – zakázalo pobyt na území Evropské unie.
4. Žalovaný zjevně vyšel z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně a v minulosti se již dopustil protiprávního jednání, přičemž podal i neúspěšnou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce pak s tímto závěrem žalovaného nesouhlasí a odmítá, že je třeba přistoupit k nejprísnějšimu možnému opatření, tedy omezení osobní svobody, neboť pro takový postup v jeho případě zjevně nejsou splněny zákonné podmínky.
5. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57.
6. S odkazem na uvedenou judikaturu žalobce uvedl, že v žádném případě nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, přičemž excesivním příkladem tohoto přístupu je rozhodnutí žalovaného, který za důvod k zajištění považuje fakticky již to, že se žalobce nacházel na území ČR dlouhodobě nelegálně, byť přitom nemařil žádné rozhodnutí o správním vyhoštění a nedopouštěl se protiprávního jednání, které by mohlo nabýt trestněprávní intenzity. Žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 Azs 294/2016-18 ze dne 9. 2. 2017 upozornil na to, že samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců. Stejný závěr je pak třeba uplatnit i u žalobce, který se svým pobytem na území ČR v době, kdy byl zajištěn, nedopustil žádného maření správního nebo trestního příkazu k vycestování a jeho pobyt na území ČR právě odpovídá situaci tematizované v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv tedy v případě žalobce neexistovaly

důvody domnívat se, že se žalobce bude spolupráci s žalovaným vyhýbat nebo se skrývat, žalovaný přistoupil k radikálnímu kroku a žalobce omezil na osobní svobodě, ačkoliv k tomu nebyly naplněny zákonné důvody. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Krajský soud v souladu s ustanovením § 172 zákona o pobytu cizinců požádal žalovaného o vyjádření k žalobě a předložení správního spisu.
8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 20. 12. 2018 uvedl, že žalobce byl po vydání napadeného rozhodnutí následně umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách do doby, než bude realizováno správní vyhoštění. Dále uvedl, že současně bylo žalobci dne 9. 11. 2018 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, z důvodu maření výkonu soudních nebo správních rozhodnutí a dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 téhož zákona, neboť pobývá na území bez cestovního dokladu. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území byla správním orgánem stanovena na pět let.
9. Následně dne 14. 11. 2018 byla žalovanému doručena informace o rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a informace o tom, že žalobce podal dne 10. 11. 2018 v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. Na základě těchto skutečností vydal žalovaný dne 17. 11. 2018 příkaz k ukončení zajištění cizince v souvislosti s postupem dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
10. Žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení a shrnul skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že dne 9. 11. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou Oddělení cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Hradec Králové (dále jen „OPKPE HK“) na protialkoholické záchytné stanici v Hradci Králové. Při uvedené kontrole žalobce nepředložil žádný cestovní doklad, sdělil jen své jméno. Protože nebylo možné ověřit jeho totožnost na místě, byl žalobce předveden (§ 63 odst. 3 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky) a následně eskortován na OPKPE HK k provedení dalších úkonů ke zjištění jeho totožnosti. Ta byla zjištěna lustrací v informačních systémech Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR s tím, že žalobce měl na území povolený pobyt od 14. 3. 2008 do 14. 3. 2010. Po této době na území ČR pobýval neoprávněně.
11. K pobytové historii žalobce na území ČR žalovaný uvedl, že dne 29. 1. 2013 byl žalobce kontrolován v Hradci Králové hlídkou Policie ČR a z důvodu neoprávněného pobytu mu bylo uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu od 5. 2. 2013 do 10. 3. 2014 (č.j. KRPHE-9263/ČJ-2013-050026-SV). Žalobce však správní vyhoštění nerespektoval a nadále pobýval na území.
12. Dne 21. 3. 2015 byl žalobce opětovně kontrolován na území ČR a z důvodu neoprávněného pobytu byl dne 22. 3. 2015 zajištěn do zařízení pro zajištění cizinců a téhož dne mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu tří let (č.j. KRPHE-29447-21/ČJ-2015-050022-SV). V zařízení pro zajištění cizinců žalobce požádal o mezinárodní ochranu a ze zařízení byl propuštěn. V

květnu 2015 si žalobce převzal rozhodnutí Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „OAMP“), kterým mu nebyl udělen azyl. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 5. 4. 2016, č. j. 29Az 15/2015 žalobu zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 26. 5. 2016 a žalobce byl povinen vycestovat z území ČR do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy do 25. 6. 2016, což neučinil a na území ČR neoprávněně pobýval nepřetržitě od 26. 6. 2016 do 7. 12. 2016, kdy byl opětovně kontrolován policií. Při kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, který dle jeho vyjádření ztratil nebo mu byl odcizen.

13. Dne 9. 12. 2016 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR (č.j. KRPH-112905-23/ČJ-2016-050022) dle ustanovení § 50a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., současně mu byla stanovena doba 30 dnů k opuštění ČR a dále mu bylo uloženo v souladu s ustanovením § 123b odst. 1 písmeno c) stejného zákona zvláštní opatření za účelem vycestování z území, a to povinnost pravidelně se osobně hlásit policii každé úterý na OPKPE HK. Stanovené zvláštní opatření žalobce porušil již dne 13. 12. 2016, kdy se na uvedené oddělení nedostavil, ani žádným jiným způsobem nekontaktoval policejní orgán.
14. Z výše uvedených důvodů byl proto žalobce dne 9. 11. 2018 v 10:00 hod. zajištěn dle ust. § 27 odst. 2 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců bylo žalobci doručeno žalovaným správním orgánem dne 9. 11. 2018 (č.j. KRPH-106990-12/ČJ-2018-050022-SV). Stejného dne bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce (viz výše).
15. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že k zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přistoupil proto, že je zde dáno nebezpečí, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný považuje jednání žalobce spočívající v tom, že vědomě mařil výkon správního rozhodnutí, za velmi závažné porušení právních norem. Žalobce jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Pokud neplnil zákonem uložené povinnosti, kdy mařil výkon správního rozhodnutí, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem mu uložené. V této souvislosti žalovaný zmínil i skutečnost, že žalobce mařil výkon správního rozhodnutí zcela vědomě, aby nemusel vycestovat do svého domovského státu. Existuje tak nebezpečí, že žalobce bude opakovaně mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když z předešlého jednání žalobce je tento úmysl zjevný.
16. Dle žalovaného byl závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce odůvodněn dostatečně. Uvedl, že vycházel jednak z dostatečných důkazů, které si v rámci správního řízení obstaral, tak z vyjádření žalobce zaznamenaného do protokolu o výsledku účastníka řízení.
17. Žalovaný navrhl, aby soud rozhodl ve smyslu ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, kdy v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, soud řízení o žalobě zastaví.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání se souhlasem obou účastníků řízení (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

19. Z předloženého správního spisu krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
20. Jak je již uvedeno výše, dne 9. 11. 2018 byl žalobce kontrolován příslušnou hlídkou policie, při níž nepředložil žádný cestovní doklad. Následnou lustrací byla zjištěna totožnost žalobce. V napadeném rozhodnutí a rovněž ve vyjádření žalovaného k žalobě je popsána pobytová historie žalobce na území ČR, která odpovídá obsahu správního spisu (opakovaná rozhodnutí o správním vyhoštění a o povinnosti opustit území ČR, která žalobce nerespektoval a pobýval na území ČR do poslední kontroly, provedené dne 9. 11. 2018, neoprávněně).
21. Dne 9. 11. 2018 zahájil žalovaný správní řízení ve věci správního vyhoštění a téhož dne sepsal protokol o výsledku účastníka správního řízení (č.j. KRP H-106990-12/ČJ-2018-050022-SV). Z jeho obsahu je zřejmé, že žalobce si je plně vědom toho, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Z jejího území neodcestoval, protože nemá finanční prostředky na zpáteční cestu do vlasti a ani nemá cestovní doklad. Na území ČR nemá žádné trvalé bydliště, žádné příbuzné ani blízkou osobu. Pobývá různě u kamarádů, kteří ho nechají přenocovat a příležitostně mu najdou práci. Dále žalobce uvedl, že na Ukrajině má sestru a bratra. V případě návratu do vlasti mu žádné nebezpečí nehrozí. Potřeboval by si v Praze zařídit doklady a pak chce co nejdříve vycestovat domů na Ukrajinu. Zdravotně se cítí v pořádku, žádné léky nebere a s ničím se neléčí.
22. Dále je ve správním spise založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra dne 9. 11. 2018, ev. č. ZS45153 k možnosti vycestování cizince, které si žalovaný vyžádal ve smyslu ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o správním vyhoštění. Vyplývá z něho, že v případě žalobce nebyly shledány důvody ve smyslu ustanovení § 179 téhož zákona, které by znemožňovaly jeho vycestování na Ukrajinu a jeho vycestování je tudíž možné.
23. Dne 9. 11. 2018 vydal žalovaný pod č.j. KRP H-106990-17/ČJ-2018-050022-SV rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce pěti let. K vycestování z území ČR žalobci stanovil dobu 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
24. Poté žalovaný stejného dne (9. 11. 2018) vydal pod č.j. KRP H-106990-20/ČJ-2018-050022-SV napadené rozhodnutí, kterým rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť shledal nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Doby zajištění stanovil na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.
25. Vzhledem k tomu, že žalobce dne 10. 11. 2018 požádal o mezinárodní ochranu, byl následně rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 13. 11. 2018 zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s trváním zajištění do 28. 2. 2019.
26. Na základě této skutečnosti vydal žalovaný správní orgán dne 17. 11. 2018 příkaz k ukončení zajištění cizince dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců („Zajištění musí být bezodkladně ukončeno, rozhodlo-li ministerstvo o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a zákona o azylu“).

27. Krajský soud přistoupil k posouzení předmětné věci.
28. Zákon o pobytu cizinců upravuje postupy vyhoštění a zajištění za účelem vyhoštění, přičemž policie musí posoudit, zda realizace vyhoštění cizince nebude ohrožena a této povinnosti bude možné bez jakýchkoliv problémů dostát.
29. Smyslem řízení o zajištění cizince tak není konečné posouzení otázky správního vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
30. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
31. Podle § 123b odst. 1 je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
32. V § 123b odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že (2) zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. (3) O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
33. Ustanovení § 123c cit. zákona upravuje podmínky poskytnutí a vrácení finanční záruky.
34. Žalobce v žalobě vznesl jedinou námitku, a to, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.
35. Zkoumání, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, je jednou ze zákonných podmínek pro aplikaci zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
36. Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení

zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011-64). Tento postup by byl neúčelný v případech, kdy má policie důvodné podezření o nebezpečí, že by výkon (případného) rozhodnutí o vyhoštění mohl být ztěžován či mařen ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy existuje nebezpečí ve výše uvedeném smyslu, nelze k uložení zvláštního opatření přistoupit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34).

37. K žalobní námitce o nedostatečnosti využití zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců krajský soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, jaké důvody vedly žalovaného k rozhodnutí o zajištění žalobce. Na stranách 5 – 7 napadeného rozhodnutí se zabýval možností uložení zvláštních opatření a odůvodnil, proč k uložení mírnějších opatření nepřistoupil. Zmínil tři formy zvláštních opatření ve smyslu citovaného ustanovení, přičemž vysvětlil, že k první formě zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, nepřistoupil proto, neboť z protokolu o výsledku žalobce ze dne 9. 11. 2018 vyplynulo, že tento nemá žádnou oficiální adresu (zdržuje se různě po kamarádech, žádnou adresu správnímu orgánu ani neuvedl), a je tak zřejmé, že není schopen policii oznámit konkrétní adresu svého pobytu. Uvedenou skutečnost žalobce v žalobě nijak nevyvrátil a nenabídl žádné relevantní vysvětlení či důkazy o tom, že uvedená forma zvláštního opatření by byla na něho aplikovatelná.
38. Druhou formou zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) je finanční záruka. Z vlastního vyjádření žalobce je zřejmé, že žádné finanční prostředky nemá, rovněž k dotazu policie neuvedl žádnou osobu, která by byla schopna či ochotna za něho finanční záruku poskytnout. Tato forma zvláštního opatření proto rovněž nepřicházela v úvahu. Žalobce ostatně ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že je schopen sám nebo prostřednictvím konkrétní osoby tuto formu zvláštního opatření splnit.
39. Poslední formou zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) je povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Žalovaný nevyužití této formy zvláštního opatření odůvodnil poukazem na předchozí jednání žalobce, tj. jeho nerespektování právních předpisů České republiky, obecně závazných norem chování a pravomocného rozhodnutí o vyhoštění, když se na území České republiky zdržoval v rozporu s předchozím pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, je veden v evidenci nežádoucích osob, a neskýtá záruku, že bude s orgány policie spolupracovat a existuje tak důvodná obava, že by byl uložением zvláštních opatření výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ohrožen. Uložení zvláštních opatření by se dle žalovaného mýjela účinkem, proto k jejich uplatnění nepřistoupil. V této

souvislosti žalovaný připomněl neúčelnost zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které bylo žalobci uloženo v rámci předchozího řízení ze dne 9. 12. 2016, o povinnosti opustit území ČR (viz výše).

40. Za popsaného skutkového stavu věci, dosavadního jednání žalobce a skutečnosti, že již jednou žalobci uložené zvláštní opatření se minulo účinkem, má krajský soud za to, že vydání napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je opatření přiměřené a nezbytné, zatímco uložení mírnějších zvláštních opatření by pro zajištění realizace správního vyhoštění bylo nedostatečné.
41. K žalobní námitce, že samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, krajský soud uvádí, že nelegální pobyt žalobce na území ČR nebyl jediným hlediskem pro nevyužití mírnějších opatření. Krajský soud připomíná, že uložení mírnějšího opatření je podmíněno skutečností, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a současně, že jeho uložení nebude ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak je již uvedeno výše, žalobce v minulosti jemu uložené mírnější opatření nesplnil, a proto nelze žalovanému vytýkat, že k opakovanému uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nepřistoupil. Vzhledem ke skutkovým zjištěním pak použití zvláštních opatření dle písm. a) a b) citovaného ustanovení nepřicházelo v úvahu.
42. K návrhu žalovaného na zastavení řízení dle ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců krajský soud uvádí, že Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, shledal ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a § 46a odst. 9 a § 73 odst. 8 zákona o azylu rozpornými s právem na přístup k soudu podle ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny a na soudní přezkum rozhodování orgánů veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 Listiny, ve spojení s čl. 4 Ústavy, jakož i s právem na přezkum zákonnosti zbavení svobody podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy a s právem na odškodnění podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy. Ústavní soud zrušil uvedená ustanovení dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.
43. Z uvedeného jasně vyplývá, že krajský soud nemohl aplikovat ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ale musel napadené rozhodnutí přezkoumat v rozsahu žalobních bodů.
44. Krajský soud po provedeném přezkumu uzavírá, že správní orgán při rozhodování o zajištění žalobce pečlivě posuzoval skutečnosti, které zajištění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců odůvodňují, nepochybil ani při úvaze o nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c cit. zákona, napadené rozhodnutí je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu výše citovanou.
45. S odkazem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

46. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný, která měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení nepožadoval a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

47. Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6.200 Kč, dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600 Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 3. ledna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně